

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžsk/41/2020
Identifikačné číslo spisu: 5019200453
Dátum vydania rozhodnutia: 09.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Viola Takáčová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:5019200453.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Y. I. U., narodený XX. C. XXXX, bytom v T., R. Č.. XX/XX, proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Račianska č. 71, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže, Útvar sociálneho zabezpečenia z 02. mája 2019, Číslo: GR ZVJS-d-12379/14-2019, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo 14. apríla 2020, č.k. 28Sa/20/2019-123, t a k t o

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu z a m i e t a.

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením zo 14. apríla 2020, č.k. 28Sa/20/2019-123 postupom podľa § 59 ods. 3 zákona č. 162/2015 Z.z. (ďalej len „SSP“) odmietol podanie žalobcu, ktorým tento napádal zákonnosť rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu (Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže, Útvar sociálneho zabezpečenia) z 02. mája 2019, Číslo: GR ZVJS-d-12379/14-2019, ktorým tento postupom podľa § 84 ods. 1 zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 328/2002 Z.z.“) v spojení s § 30 ods. 1 písm. i/ zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v rozhodnom znení (ďalej len „Správny poriadok“) správne konanie na základe žiadosti žalobcu zo 07. apríla 2019 o priznanie starobného dôchodku zastavil, nakoľko v tej istej veci sa právoplatne rozhodlo a skutkový stav sa nezmenil.

2. Mal preukázané, že v danom prípade sa žalobca od počiatku domáhal preskúmania rozhodnutia Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže, Útvar sociálneho zabezpečenia z 02. mája

2019, Číslo: GR ZVJS-d-12379/14-2019. V žalobe ako žalovaného označil Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže. Vzhľadom na to, že sám žalobca v žalobe uviedol, že proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie, o ktorom rozhodoval minister spravodlivosti SR rozhodnutím z 09. júla 2019, bolo zrejmé, že v inštančnom postupe bolo vydané aj odvolacie rozhodnutie. Pritom predpokladom postupu správneho súdu je, aby predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie alebo opatrenie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa k nim pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť. Uviedol, že (aj vzhľadom na závery plynúce z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. septembra 2019, sp. zn. 7Sžsk/54/2019) žalobcu predvolal na informatívny výsluch, na ktorom ho poučil o jeho procesných právach. Žalobca ako žalovaného označil Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, avšak výslovne a opakovane uviedol, že žiada preskúmať rozhodnutie Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže z 02. mája 2019. Uvedenú skutočnosť zdublikoval aj v písomnom vyjadrení, ktoré krátkou cestou doručil správne súdu na informatívnom výsluchu, kde opakovane súdu navrhol zrušiť rozhodnutie z 02. mája 2019. Následne krajský súd uzneseniami z 10. marca 2020 a 25. marca 2020 žalobcu vyzval, aby odstránil rozpor medzi označením žalovaného a označením napadnutého rozhodnutia, ktorý bráni vecnému vybaveniu veci, pričom výslovne uviedol, že označenie žalovaného musí korešpondovať s označením žalobou napádaného rozhodnutia. Je potrebné odstrániť predmetný rozpor, a to správnym označením rozhodnutia žalovaného, ktorého preskúmania sa žalobca v konaní domáha, t.j. rozhodnutia, ktoré vydal označený žalovaný. Súd teda explicitne skonštatoval, že žalobca má označiť rozhodnutie, ktoré vydal označený žalovaný, to znamená Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Žalobca i napriek uvedeným výzvam a relevantnému poučeniu označenie žalovaného rozhodnutia neopravil a opakovane zotrval na súdnom prieskume prvostupňového správneho rozhodnutia z 02. mája 2019. V tomto smere krajský súd uviedol, že existuje logický rozpor medzi označením žalovaného a označením napadnutého rozhodnutia. Označenie žalovaného musí korešpondovať s označením napadnutého rozhodnutia, t.j. ako žalovaný nemôže byť označený taký subjekt, ktorý nevydal rozhodnutie, ktoré žiada žalobca preskúmať a opačne - ako napadnuté rozhodnutie nemôže byť označené také rozhodnutie, ktoré nevydal subjekt, ktorý je označený ako žalovaný.

3. Vzhľadom na uvedené, krajský súd postupom podľa § 59 ods. 3 SSP podanie žalobcu odmietol.

4. O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 170 písm. a/ SSP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

II.

5. Proti uzneseniu krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

6. Namietal, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ SSP) a tiež, že podanie bolo nezákonne odmietnuté (§ 440 ods. 1 písm. j/ SSP).

7. Konkrétne v kasačnej sťažnosti namietal nespravodlivosť, neústavnosť a nezákonnosť uznesenia krajského súdu, správna žaloba, ktorou si uplatnil právo na súdnu ochranu priamo dotknutého práva - práva na starobný dôchodok garantovaného Dohovorom č. 128, Ústavou Slovenskej republiky, Listinou základných ľudských práv a slobôd, Európskym dohovorom na ochranu základných ľudských práv a slobôd, zákonom č. 365/2004 Z.z., ako aj zákonom č. 100/1988 Zb., na ktorý mu vznikol zákonný nárok dňom 14. októbra 1999, bola bez verejného konania a bez účasti žalobcu odmietnutá uznesením. Tým, že súd rozhodol bez nariadenia verejného konania, došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie, takýto postup súdu je v rozpore s článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru na ochranu základných ľudských práv a slobôd, ako aj s Ústavou Slovenskej republiky, ako aj článkom 38 ods. 2 ústavného zákona č. 23/1991 (ktorým bola do právneho systému aplikovaná listina Základných ľudských práv a slobôd). Tým, že sa nekonalo verejné pojednávanie, žalobca ako účastník konania nebol

súdom riadne vypočutý a nemohol sa vyjadriť k vykonaným dôkazom, čo je v rozpore s článkom 12 ods. 1, článkom 13 ods. 4 a článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Odmietnutím žaloby došlo aj k porušeniu článku 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Dodal, že v zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad sp. zn. III. ÚS 43/03, I. ÚS 3/01, I. ÚS 37/95) požiadavka zakotvená v článku 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nemôže byť závislá ani od toho, v akom type (druhu) správneho konania (riadneho alebo mimoriadneho) sa rieši spor o právo, ktorý vzhľadom na svoju povahu nemôže byť vylúčený z právomoci súdu. Namietal tiež porušenie § 147 ods. 1 písm. a/ SSP.

8. V ďalšej časti podanej kasačnej sťažnosti žalobca zastával názor, že prvostupňové správne rozhodnutie z 02. mája 2019 je preskúmateľné súdom, čomu zodpovedalo aj poučenie prvostupňového správneho orgánu. Vo vzťahu k uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. septembra 2019, sp. zn. 7Sžsk/54/2019 uviedol, že najvyšší súd nezrušil v tam prejednávanvej veci rozhodnutie z toho titulu, že žalobca žiadal o preskúmanie prvostupňového správneho rozhodnutia, ale z dôvodu, že krajský súd procesne pochybil, keď žalobu postupom podľa § 98 ods. 1 písm. g/ v spojení s § 7 písm. a/ SSP ako neprípustnú odmietol.

9. Záverom navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnou sťažnosťou napadnuté uznesenie zrušil.

III.

10. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu nevyjadril.

IV.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP), po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania, bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná.

12. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

13. Podľa § 6 ods. 2 písm. c/ SSP, správne súdy rozhodujú v konaniach o správnych žalobách v sociálnych veciach.

14. Podľa § 178 ods. 1 SSP, žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

15. Podľa § 180 ods. 1 SSP, žalovaným je orgán verejnej správy, ktorý rozhodol o riadnom opravnom prostriedku, ak je žalobcom fyzická osoba alebo právnická osoba. Ak osobitný predpis nepripúšťa riadny opravný prostriedok, žalovaným je orgán verejnej správy, ktorý vydal rozhodnutie alebo opatrenie.

16. Najvyšší súd z obsahu súdneho spisu mal preukázané, že
- žalobou z 18. júla 2019 sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu (Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže, Útvar sociálneho zabezpečenia) z 02. mája 2019, Číslo: GR ZVJS-d-12379/14-2019, ktorým tento postupom podľa § 84

ods. 1 zákona č. 328/2002 Z.z. v spojení s § 30 ods. 1 písm. i/ Správneho poriadku správne konanie na základe žiadosti žalobcu zo 07. apríla 2019 o priznanie starobného dôchodku zastavil, nakoľko v tej istej veci sa právoplatne rozhodlo a skutkový stav sa nezmenil,

- žalobca uvedené rozhodnutie napadol odvolaním, o ktorom rozhodol odvolací správny orgán (tu žalovaný) rozhodnutím z 09. júla 2019, Číslo: 41045/2019/42 tak, že odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové správne rozhodnutie potvrdil,
- krajský súd následne na základe realizovaného informatívneho výsluchu z 19. decembra 2019 žalobcu upovedomil o tej skutočnosti, že žalovaným správnym orgánom je orgán, ktorý rozhodol o riadnom opravnom prostriedku s tým, že potom aj žalobou napadnuté rozhodnutie je rozhodnutie vydané týmto orgánom,
- žalobca pristúpil k zmene označenia žalovaného správneho orgánu (Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky), avšak zotrval na označení žalobou napadnutého prvostupňového správneho rozhodnutia,
- krajský súd z dôvodu uvedeného rozporu (žalované Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky / žalobou napadnuté prvostupňové správne rozhodnutie Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže, Útvar sociálneho zabezpečenia) uzneseniami z 10. marca 2020, č.k. 28Sa/20/2019-100 a z 25. marca 2020, č.k. 28Sa/20/2019-114 žalobcu vyzval, aby tento rozpor (pod hrozbou odmietnutia podania) odstránil; zároveň krajský súd žalobcu výslovne poučil o tom, že označenie rozhodnutia, ktoré žalobca žiada preskúmať, musí korešpondovať s označením žalovaného, t.j. ako predmet súdneho prieskumu môže byť označené len také rozhodnutie, ktoré bolo vydané označeným žalovaným,
- žalobca i napriek týmto uzneseniam svoje podanie v tomto smere nedoplnil, respektíve krajským súdom vytknuté vady podania neodstránil,
- krajský súd následne uznesením zo 14. apríla 2020, č.k. 28Sa/20/2019-123 podanie žalobcu odmietol.

17. Najvyšší súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že krajský súd postupoval správne, keď podanie (žalobu) žalobcu postupom podľa § 59 ods. 3 SSP odmietol.

18. Najvyšší súd pre potvrdenie správnosti postupu krajského súdu v tomto smere uvádza, že správne súdnictvo je založené na zásade subsidiarity súdneho prieskumu, čo znamená, že súdna ochrana nastupuje až v okamihu, keď sa účastník správneho konania nemôže domôcť svojich práv v rámci správneho konania uplatnením prípustných riadnych opravných prostriedkov. Za vyčerpanie riadnych opravných prostriedkov v rámci správneho konania treba považovať až rozhodnutie o nich v rámci druhostupňového konania na príslušnom správnom orgáne, pričom až proti takémuto rozhodnutiu je možné podať správnu žalobu podľa príslušných ustanovení SSP, t.j. v tomto prípade možnosť podania správnej žaloby proti rozhodnutiu vydanému odvolacím správnym orgánom o žalobcom podanom opravnom prostriedku proti rozhodnutiu z 02. mája 2019, Číslo: GR ZVJS-d-12379/14-2019, ak vydané rozhodnutie žalobca nepovažoval za zákonné. Na tomto mieste najvyšší súd ďalej uvádza, že v závislosti od toho, či osobitný právny predpis umožňuje podať účastníkovi správneho konania (fyzickej, alebo právnickej osobe) riadny opravný prostriedok, SSP rozlišuje dve situácie. Prvá sa týka prípadu, kedy účastník konania je v zmysle osobitných právnych predpisov oprávnený na podanie riadneho opravného prostriedku proti prvostupňovému správne rozhodnutiu - v takom prípade žalovaným správnym orgánom je orgán, ktorý rozhodol o tomto riadnom opravnom prostriedku; žalobca je povinný v takom prípade v podanej správnej žalobe označiť rozhodnutie tohto žalovaného správneho orgánu (prípadne aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, avšak v spojení s druhostupňovým správnym rozhodnutím; pozri § 191 ods. 3 písm. a/ SSP). Druhá situácia sa týka prípadu, v ktorom ide o jednostupňové správne konanie (t.j. voči rozhodnutiu osobitný právny predpis nepripúšťa podanie riadneho opravného prostriedku) s tým, že potom žalovaným orgánom je orgán, ktorý vydal napadnuté rozhodnutie.

19. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca žiadal preskúmať zákonnosť prvostupňového správneho rozhodnutia. V tejto súvislosti krajský súd správne postupoval, keď žalobcu predvolal na informatívny výsluch a poučil ho o tej skutočnosti, že správnou žalobou možno napadnúť len konečné rozhodnutie, v tomto prípade rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu. Rovnako ako správny možno hodnotiť postup súdu, ktorým súd následne dvomi uzneseniami žalobcu vyzval na odstránenie vady

podania (žaloby) spočívajúcej v tom, že žalobca žalujúc Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky zotrval na preskúmaní zákonnosti prvostupňového správneho rozhodnutia, nakoľko rozhodnutie musí korešpondovať s označením žalovaného, t.j. ako predmet súdneho prieskumu môže byť označené len také rozhodnutie, ktoré bolo vydané označeným žalovaným. Pokiaľ potom žalobca i napriek opakovaným pokusom zo strany krajského súdu na odstránenie vady podania neakceptoval návrh ako má tieto vady odstrániť a zotrval na svojich argumentoch, nemožno krajskému súdu vyčítať nesprávny postup, keď podanie žalobcu odmietol.

20. Pokiaľ žalobca poukazoval na uznesenie z 25. septembra 2019, sp. zn. 7Sžsk/54/2019, najvyšší súd uvádza, že týmto uznesením bolo zrušené uznesenie tam konajúceho krajského súdu, ktorým bola žaloba odmietnutá postupom podľa § 98 ods. 1 písm. g/ v spojení s § 7 písm. a/ SSP, teda odmietnutá ako neprípustná z dôvodu, že žalobca sa správnou žalobou domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu. V zrušujúcom uznesení najvyšší súd po prvé konštatoval, že dôvod na odmietnutie žaloby podľa § 98 ods. 1 písm. g/ v spojení s § 7 písm. a/ SSP nebol daný, keďže prvostupňové správne rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť bez toho, aby žalobca vyčerpal riadne opravné prostriedky (voči prvostupňovému rozhodnutiu bolo totiž zo strany žalobcu podané odvolanie ako riadny opravný prostriedok) a po druhé (vzhľadom na charakter konania zaradeného pod kategóriu sociálnu) bolo podľa názoru najvyššieho súdu vo vzťahu k žalobcovi dôvodné využiť neformálny prístup, tohto predvolať na informatívny výsluch, vysvetlíť mu v čom spočívajú nedostatky jeho podania, keďže v danej veci bolo evidentné, že žalobca koná v zjavnom omyle. Teda poskytnúť žalobcovi procesný priestor na opravu svojho podania. Z toho je zrejmé, že najvyšší súd vo veci vedenej pod sp. zn. 7Sžsk/54/2019 usmernil krajský súd v ďalšom procesnom postupe tak, aby žalobcovi poskytol súčinnosť v súvislosti s odstránením väd podania. Ďalší priebeh konania však závisel od prostriedkov využitých krajským súdom (a do istej miery naznačených už v uznesení sp. zn. 7Sžsk/54/2019) a ich akceptácie zo strany samotného žalobcu. Navyše už v uznesení sp. zn. 7Sžsk/54/2019 najvyšší súd skonštatoval, že žalobca konal v zjavnom omyle a neznalosti právnej úpravy, keď napríklad uvádzal, že rozhodnutie ministra spravodlivosti vydané v rámci odvolacieho konania nie je preskúmateľné súdom. Z uvedeného je teda zrejmé, že najvyšší súd dal žalobcovi do pozornosti tú skutočnosť, že ním prezentovaný názor čo do súdneho prieskumu prvostupňového správneho rozhodnutia za súčasnej existencie rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu nie je správny.

21. Nad rámec uvedeného, najvyšší súd dáva žalobcovi do pozornosti aj tú skutočnosť, že právoplatným rozhodnutím z 05. apríla 2013, č. GR ZVJS-12379/33-13, bola žalobcovi zamietnutá žiadosť o priznanie starobného dôchodku, pretože vypočítaná suma starobného dôchodku s prídavkom k dôchodku bola k 15. decembru 2008 (k dátumu, od ktorého žiadal starobný dôchodok priznať) nižšia v sume 32.496,-Sk mesačne ako výsluhový príspevok, vyplácaný k 15. decembru 2008 v sume 32.554,-Sk mesačne (na základe rozhodnutia z 30. novembra 2008, č. GR ZVJS-12379/33-08). Následne sa žalobca opakovane domáhal priznania starobného dôchodku, pričom tieto žiadosti boli zo strany príslušného správneho orgánu zamietané z dôvodu, že vo veci už bolo právoplatne rozhodnuté a skutkový stav sa nezmenil (prekážku právoplatne rozhodnutej veci predstavuje právoplatné rozhodnutie z 05. apríla 2013, č. GR ZVJS-12379/33-13). O jednej z týchto žiadostí rozhodoval Krajský súd v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 25Sa/23/2018, v ktorom súd zamietol žalobu žalobcu ako nedôvodnú, keď dospel k záveru, že žalobcovi boli zhodnotené všetky obdobia trvania výkonu služby a civilného zamestnania, t.j. celkom 36 rokov a 220 dní, pričom suma vypočítaného starobného dôchodku sa nezmenila, teda je nižšia, ako v totožnej posudzovanej veci v roku 2013 s porovnaním výšky výsluhového príspevku. Z tohto dôvodu boli splnené všetky procesné podmienky pre zastavenie správneho konania. Rovnako prvostupňový správny orgán rešpektoval právo voľby na strane žalobcu podľa § 212 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. v čase jeho účinnosti a prihliadajúc na vylúčený súbeh nárokov na výsluhový príspevok so starobným dôchodkom, pri zachovaní vyššej výmery výsluhového príspevku, nižšia dávka (starobný dôchodok) žalobcovi nepatrí. Vyššia dávka výsluhového príspevku priznaná žalobcovi od 01. novembra 1999 podľa § 210 a nasl. zákona č. 73/1998 Z.z. rozhodnutím z 11. novembra 1999, č. GR ZVJS-12379/30-99, ktorý sa považuje od účinnosti zákona č. 328/2002 Z.z. za výsluhový dôchodok, po dovŕšení dôchodkového veku (v tomto prípade od priznania) má charakter dávky v starobe. S týmto záverom sa stotožnil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý rozsudkom z 25. septembra 2019, sp. zn.

9Sžsk/1/2019 kasačnú sťažnosť žalobcu zamietol, na závery ktorého v predmetnej veci konajúci senát bez ďalšieho odkazuje.

22. Krajský súd tiež nepochybil, keď vo veci nenariadil pojednávanie, nakoľko vydal rozhodnutie výlučne charakteru procesného.

23. Pokiaľ žalobca žiadal o „pridelenie veci inému správneému súdu“, najvyšší súd uvádza, že na konanie v konkrétnej veci je príslušný ten súd, ktorý spĺňa podmienku vecnej, miestnej a kauzálnej príslušnosti. Výnimka z tohto pravidla vyplýva napríklad z § 85 SSP, podľa ktorého, ak nemôže príslušný správny súd vo veci konať, pretože jeho sudcovia sú vylúčení, musí byť vec prikázaná inému správneému súdu tej istej inštancie (odsek 1), ďalej vec možno prikázať inému ako miestne príslušnému alebo kauzálne príslušnému krajskému súdu, ak pre vylúčenie sudcov správneho kolégia nemožno zostaviť senát (odsek 2). Vec možno tiež prikázať inému správneému súdu tej istej inštancie aj z dôvodu vhodnosti (odsek 3). Tieto podmienky neboli splnené. Navyše najvyšší súd už raz v prejednávanej veci (uznesenie zo 16. septembra 2019, č.k. 7Ndz/2/2019-29) rozhodol o tom, že konajúca sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej pod sp. zn. 28Sa/20/2019; ďalšia námietka zaujatosti zo stany žalobcu obsahujúca prípadne nové skutočnosti podaná nebola.

24. Z vyššie uvedených dôvodov, najvyšší súd kasačnú sťažnosť žalobcu postupom podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

25. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší súd tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, nárok na ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP) a žalovanému ich nepriznal, lebo nebola splnená podmienka výnimočnosti na jeho strane (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 veta druhá SSP).

26. Toto rozhodnutie prijal najvyšší súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 veta prvá SSP v spojení s § 147 ods. 2 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.